

Vidróczki-kódex

(1.) A tornádó a Mátra vadregényes völgyei és hasadécai között rejtőzött napok óta. Mint egy cégéres haramia, akit hét vármegye is keres, úgy settenkedett egyik fától a másikig. Már délelőtt eldöntötte, hogy szerteszórja a szénégetők félig rakott boksáit. Sőt még az is megfordult a fejében, hogy halálra döngöl egyet-kettőt közülük. Valahogy idegesítette őt ez a kormos-szorgos népség. Hányszor, de hányszor nézegette őket boksarakás közben. Úgy dolgoztak, úgy cipelték a terhüket, mint nagyra nőtt fekete hangyák. Mosolyogva, szóltanul, öntudatosan. Nem irtózott semmitől sem jobban, mint ettől a fenenagy lelkiismerettől. Neki a szabadság volt a mindene, a pusztítás, az öldöklés.

Nem is tétovázott sokat, magára öltötte rojtos-sallangos subáját, pörgött-forgott, kettőt jobbra, kettőt balra és elindult egyenesen a völgy felé. Mentében, amúgy bemelegítésként, a sok vért látott szekercéjével kidöntött néhány gyengébb idegzetű fát. Repültek a madárfészkek, sirtak-rítottak a madarak. Ezzz azzz, zúgta, és kegyetlen pofával vigyorgott, ezzz azzz, azt akarom, hogy minden sírjon. Zokogott a bükk, bőgött a gyertyán, bömbölt a mohos tölgy, üvöltött a cserfa. A fagyalbokrok, a húsos somok és a csikos kecskerágók egymásba kapaszkodva pityeregtek. Könnybe lábadt a szeme a nagy szirti sasnak, potyogtak a könnyei a kerecsensólyomnak. Az erdei szürkebegy mit sem sejtve a patak parton, a bokrok között csi-csergél. Egy lepkét bámult épp, s arra gondolt, de jó, hogy nem pillangónak született. A pillangót egy nagyobb légáramlat leterítheti, de ő, igen, ő sokkal többet is kibír.

Gacsályi Matyi szénégető az ebéd utáni röpke pihenőben mindig gombászni indult. Valósággal bolondult a gombákért, pontosabban azért az ábrándért, hogy rálel egy különleges, kihaltnak hitt gombafajra, amit az ő nevére jegyeznek majd. A szurdok felé vette az irányt, s azon morfondírozott most is, milyen új nevet adna annak a bizonyos gombának. Abban egyetértett önmagával, hogy nem lenne szerencsés lematyizni, nem vennék akkor komolyan. Inkább valamilyen mátyásos szót kellene találnia, de persze csak akkor, ha nagyméretű gombáról van szó. A kisebb fajtának mégis csak illendőbb lenne a Matyi. A vadszőlőn túl találta mindig a legszebb, leghúsosabb gombákat. Jó fél kilométerre járhatott a szénégető völgytől, amikor furcsa zajra lett figyelmes. Oldalra nézett, a magasles irányába, s földbe gyökerezett a lába. A magasles léceit egy láthatatlan, tébolyult balta aprítani, szagatni kezdte. Repkedtek a fadarabok, aztán nagy recsegéssel-ropogással földre dőlt a szerelmi búvóhely. Matyi Gecse Vicára gondolt volna, ha nem rémül meg olyannyira. Vicával hetente kétszer találkoztak a magaslesen. Volt ott ágy is, meg annyi vadméh, hogy Matyi nem győzte hajkurászni őket. Mert Vica mézédés mezelen testére jobban jöttek, mint a plafonról lógó ferdén lenyisszantott kólás flakonra, melynek alján csillogott a mézes mérgezett víz. Egyszer Vicuska fenekébe

csípett egy dongó, Matyi próbálta kiszívni a mérget, mire a lány olyan visításba kezdett, hogy jobbnak látta, ha hozzá sem ér a vöröslő duzzanathoz.

De ilyen pusztítást, amilyen a magaslessel történt, még nem látott soha. Egy keskeny irtás utat engedett a tekintetének, így leláthatott a hegyekkel ölelt kis völgybe, ahol a két rozszant lakókocsi állott. Az apja épp indult egy szálfával a félig rakott boksa felé, de a vihar kitépte a kezéből a fát, és a földre teperte. Matyi ereiben megfagyott a vér, vacogott félelmében és futásnak eredt. Átvágott a kimélyített úton, az egyik lába beleakadt egy kimosott gyökerű fa szövevényes bogába. Hasra esett, de egy pillanat alatt talpon volt és mentette, ami menthető, az életét. A tornádó pedig szemmel láthatóan közeledett. Sőt az volt Matyi érzése, hogy egyenesen őt szemelte ki magának. Nem volt mese, találnia kellett egy védett helyet, de sehol semmi sem mutatkozott. Már a patakot is elhagyta, amikor szemébe tűnt az öreg bánya vágata. Csak azt érje el, ha oda bebújik, akkor egészen biztos, megmenekült. Két őz keresztelte az útját, mintha a semmiből toppantak volna eléje. Barna kőszoborként, időtlenül álltak, nyakukat egymáshoz tapasztva erősítették egymást. Ketten voltak. Kettőnek még a veszedelem is könnyebb, gondolta Matyi, de egyedül, egyedül néha még az öröm is milyen nehéz. Szegény Matyi végre elérte a bányavágot. Önszántából be nem bújhatna oda, de most, most más volt a helyzet. Derékszögbe hajolt, és beugrott a nagy sötét szájba. De itt sem lett nyugodalma, a tornádó könyörtelen, sebhelyes pofájával még ide is utána vigyorgott. Tovább kellett hát mennie a hajdani bánya sötét gyomra felé. Amikor megpihent, s kifújta magát, egyszerre úgy érezte, hogy figyelik. Na, de hát kicsoda? Ebben a barlangban holtbiztos, hogy nincs egyetlen teremtet lélek sem. Vagy mégis? A vájat csarnokának mennyezetéről ezer apró szem bámult rá. A földalatti ravatalozó boltozatán fekete csipkefüggönyként szabályos mintákba rendeződve lógtak a hoszszúszárnyú denevérek. Ilyen sok szempár még nem szegeződött rá soha életében. Matyi kihúzta magát, jobb az, ha nem látja senki és semmi a félelmét. Jobb az, ha nem mutatja ki az ember a gyengeségét, mert akkor rögtön sebezhetővé válik.

Igen, a félelem. Gacsályi Mátyás huszonhat éves fiatalember életét a félelem irányította. Gyermekkorában félt a sötétől, a holdtól, a meggybefőtől és a kesztyűtől. Később a macskáktól, a kutyáktól. Aztán az iskolától, a tanároktól, a kilences számtól és a várostól. De legjobban rettegett a gyíkoktól és a békáktól. Csoda hát, ha a barlangban araszolva olyan velőtrázóan felordított. Ahogy tapogatózott az érdes sziklafalon, egyszerre valami puha, hideg anyaghoz ért a keze. Amikor az öngyújtójával fényt csinált, akkor látta, hogy egy gyíkfészekbe nyúlt. Félelmében egy oldalra nyíló, öblös vájatba mászott, amelyen túl, messze túl, szabad ég fénye mutatkozott. A hasas vájat kifejezetten kellemes helynek tűnt. Mintha emberkéz alkotta volna a berendezését, egy nagy malomkőszerű asztal állott középen, körötte pedig kőülőkék sorakoztak. Alig tett pár lépést, amikor kintről férfihangok hallatszottak. Matyi az asztal alá bújott. Majd bolond lesz elárulni, hogy félelmében bemenekült a barlangba. Hallgathatná egész nyáron a többiek heccelődését. Mert ősszel már tényleg muszáj lesz valamit kezdenie az életével. Ősztől már csak látogatóba szeretne kijönni a völgybe, jó, maximum azért, hogy az apjának enni- meg innivalót hozzon. Hátha adódik valami jó munka a faluban, mert az igazat megvallva, a háta közepe sem kívánja a várost. Miskolcra járt ipariba, épp elég volt az a város-

ból. Matyi, gyere elő, elállt a vihar, szólígtatta a nagybátyja. De Matyi nem mozdult. Még jobban összekuporodott, s amikor már nem hallatszott mozgás, kikászálódott az asztal alól. Valami koppant a kövön, az öngyújtója esett ki a zsebéből. Ahogy a földön kotorászott, az egyik ülőke lábánál rést fedezett fel. Meggyújtotta a gyújtóját, és egy keményfedelű könyvecskét húzott elő a lyukból. Matyi átlépett egy fényesebb vájatba, s kinyitotta. Illetve a könyv magától kinyílt középtájt, és egy nyolcrét hajtott levél csúszott ki belőle. Matyinak a torkában dobogott a szíve az izgalomtól, mert mindig is erről ábrándozott, hogy egyszer talál majd valami titkos írást, amely akár még híressé is teheti. Ezért szeretett gombászni is. De a gombászások után sajnálattal kellett tapasztalnia, hogy nem talált semmilyen különleges fajt, csupán rókagombát, vargányát, tojásgombát, csiperkét, őzlábgombát, keserűgombát vagy épp trombitagombát. De ezzel a levéllel most más a helyzet. Ezzel akár még szerencséje is lehet.

(2.) Semmi kétség, Matyi egy titkos kódexre lelt. Ahogy vitte a fény felé, egyre jobban kiábrázolódott a könyvecske fedőlapja. Leprolta és a szürkésbarna réteg alatt egy vérpiros szó mutatta magát. Nem akart hinni a szemének, mert a szó nem volt más, mint az ő neve: MATYI. Ez valami rossz vicc, dadogta, szemfényvesztés, mi ez az egész, Istenem, mibe keveredtem? De pár másodperc múlva be kellett látnia, hogy tévedett. Az idő foga megharapdálta itt-ott a fedelet, apró bemélyedések vezették hamis irányba a betűk kacskaringóit. Amikor a fényes napra ért, akkor döbbenet rá, hogy a könyvön szereplő név nem más, mint a MARCZI. Matyi a csodálkozástól eltátotta a száját, s egy tornádóban edződött rettenthetetlen légy repült bele. Matyi meglepettségében nagyot nyelt, lenyelte a legyet, s ettől annyira megrémült, hogy elkezdett futni a patak felé. Letérdelt és úgy ivott a friss vízből, mint egy szomjas állat. A patak túloldalán egy szürkebegy tetemét sodorta a víz, megtépázott tollai csapzottan, csomókban fityegve lógtak a semmi kis testen. Egy lepke szállt a patakparti gallyra, melyen fennakadt a szürkebegy. A hegyi fehérlepke szájalommal teli sajnálkozással nézte a szerencsétlenül járt madárkát, s arra gondolt, milyen jó neki, ő éppen pihe-puha szárnyai miatt tudott megmenekülni a veszedelemből. Matyi leült egy korhadt tuskóra, a patak nagy lapos kövein hegyi szitakötők lábadoztak, sárga-fekete színük most valahogy még jobban tündökölt, mint máskor. Vagy csak az izgalom miatt érzékelt mindent erősebben? Nem tudni. A négy szitakötő feltöltődött a nap egyre élénkülő melegével, és elindult arra, ahol az erdő a patak fölött összezárt. Matyi kezét égette a kis kódex és a benne heverő levél. De úgy volt vele, mint gyermekkorában, amikor csokit kapott. Zsebbe tette és elment játszani az utcabeli gyerekekkel. És a játék olyan édesen izgalmas volt, a csoki íze valahogy átjárta az egészet. Nem beszélve arról, ami a játék végén várt rá. Hát így érzett most is. Az például eszébe sem jutott, hogy esetleg már aggódhatnak érte a többiek, türelmetlenül várják visszaérkezését.

Úgy döntött, pihen egy kicsit a fatönkön, mert nagyon fáradtnak érezte magát. Egy vízirigó reppent egészen közel a lábához, s oldalra fordított fejjel, kihívóan nézett szembe vele, majd elkezdett csúfondárosan fütyülni. Matyi nem volt babonás, csak egy kicsit, s határozottan az az érzése támadt, hogy ez a kis madár tud valamit. Igen, pontosan úgy mozdította parányi fejét, mint aki közölni óhajt valamit,

mint akit felhatalmaztak, sőt megbíztak, hogy vigye el az üzenetet. Matyi egy kavicot dobott a patakba, gondolván hátha a csobbanás elrettenti a kotnyeles jószágot. De a madárka ahelyett, hogy elszállt volna, felreppent a kódexre, mely a tönkön hevert Matyi mellett, és farktollait enyhén megemelve elegánsan rápiszkított. Matyi mérgeiben elhessentette, még kiabált is utána valami gorombaságot. Aztán a patak friss vizében lemosta a fedelet. A víz azonban nemcsak a pimasz jószág csinálmányát mosta le, de elősejlett egy másik szó is a göcsörtös, repedezett fedélen. VID-RO CZ-KI, szótagolta. Ez nem lehet igaz, ez az a nagy betyár, akiről már annyit hallottam? De most már nem volt pardon, nem tudott parancsolni magának, kivette a levelet a könyvből, kiterítette, kisimította és olvasni kezdte. „Tisztelt megtaláló Emberi Status. Érzem, hogy azok az én durva és rossz tselekedeteim, melyekről a Nemes Szív és Vér iszonyodik valósággal megérdemlik a kemény és gyalázatos büntetést, ahogy halálom lelem.” Hú, hát Matyinak össze kellett szednie minden szövegértési tapasztalatát, amit az iskolában tanult, hogy felfogja a szavak értelmét. Nem nagyon rajongott soha az irodalomért, különösen a verselemzés órák idegesítették. Maga sem tudta, miért, de nagyon felment a pumpája a rímelő soroktól. Megjátszásnak, mesterkéltnek érezte a hétköznapi beszédétől eltérő kifejezőmódot. Az zavarta, hogy az osztályt is kasztokra osztotta: egyesek értették, mások úgy tettek, mintha értenék, a maradék, s ő ehhez a harmadik csoporthoz tartozott, a maradék meg idegesen dobolt a lábával a pad alatt, s alig várta, hogy a kicsengés véget vessen a rémálomnak.

Matyi emlékezete szerint Vidróczkit a saját haverjai kaszabolták le szekercékkel Mátraverebély határában valahol a Zagyva-hídhöz közel. A mátrai keresztapa utólag elfogott cimborái szerint azon szólalkoztak össze, hogy melyik városban, Gyöngyösön vagy Egerben adják fel magukat, a vezérnek meg nem igazán fült a foga az önfeladáshoz, hát ezért verték agyba-főbe. „Mert véget akartunk vetni az orozó életvitelünknek, és semmi mást nem akartunk, csak élni, mint az összes többi jó magyar ember, makulátlanul és tisztességesen”, vallotta Pintér Pista a bíróságon.

Matyinak a Status szó okozott némi fejtörést, de szerencsére a szövegösszefüggésből hibátlanul kikövetkeztette. Az viszont nem fért a fejében, hogy a leírtak szerint Vidróczki előre tudta, vagy inkább érezte saját halálát, mégsem tett ellene semmit. Hogy is van ez?, ráncolta a homlokát, de egyáltalán nem boldogult a megfejtéssel. Tovább olvasott hát: „Köztünk légyen szólva a törvénysértés mind a mái napig olthatatlan szenvedélyem. Nem Te választottál engem Nemes Emberi Status, én választottalak Téged, a Sorsunk mától öszvefonódik.” Matyi ijedtében háromszor felcsuklott, s azt vette észre, hogy reszket a lába. Nagyokat nyelt, a lábát leszorította a mohás kőre, és már bánta, hogy bebújt abba a nyavalyás barlangba. Még csak az kellene, hogy egy ilyen alakhoz köze legyen! De nem bírt mást tenni, olvasta tovább: „Ki vagyok én? Egy bagarja csizmás, gesztenye szín hajú, kökény szemű, hosszas arcú, 641/2 hüvelyk, fájin pofabőrű, béklyotalan, vakmerő, mulatozó, magyarul beszélő fekete bárány. Mániákusan kegymélem az idomzatos állatokat és a csecse nőket.” Mi közöm nekem ehhez a nagyképű, beképzelt betyárhoz?, húzta fel a szemöldökét Matyi. De nem tudott ellenállni, muszáj volt olvasnia: „Mi végre születtem? Mindig is tartózkodtam az erőszaktól, czimboráimat is

arra buzdítottam, hogy senkit sem szabad megölni, csak ha nagyon muszáj. A vármegye és a néprajzosok szerint három embert iktattam el a láb alól, de bevallom tizenharmadfelet. Egyszer két fertály óra alatt hatszor is rablottam.” Egy vércse vijjogott nem messze a fák között, Matyi libabőrös lett a félelemtől, s majd kiejtette kezéből a papirost. „Fiam, a világ nem ér véget a Mátrában, itt kezdődik. Nyelveket kell tanulnod, látni kell a világot, de legalábbis Európát. Már a székesfőváros is mennyire tsábitó, én is tartok ott egy Janka nevű tüzes cziczát. Menj először Te is oda, hogy a nyomorúságoknak ne legyen rajtad öszvetődulása itt. Én mindig is Charlestownba vágytam. (Hamburgon át.) De már minden hejjában. De most már Rollad essék szó. Semmit ne féljél, olly erőssen segít majd a könyvecském. Hord magaddal, de tsak szükség esetén nézz bele. Ezek után maradok Hazám disze, Familiám öröme, Embertársam segítője. Vidróczki Márton. Tsak bennem bizz, tegyél jót, és szerencsélő Emberré leszesz.”

Még az is oda volt firkantva a lap hátoldalára, meglehetősen girbegurba betűkkel, hogy mindezt a holdfénynél íratta a „nép fekete báránya” egy szegény deákkal, akit aztán kénytelen volt „kiiktatni a láb alól”. De hát ez egy kegyetlen, szadista állat, gondolta Matyi, hogy lehetett ennyire lelketlen, hogy az írnozával a saját kivégzését papírra vetesse. Aztán a nap felé fordította a levelet, hogy jobban lássa, nem hagyott-e szegény írnozával valami jelzést, valami segélykiáltást, valami jajszót. De nem talált semmi mást a levélen, és az vetődött fel benne, hogy ez az egész utolsó mondat vagy egy mesteri reklámfogás, vagy egy oltári nagy primitívség. Egyik se jobb a másiknál, sóhajtott nagyot, és összehajtogatta a levelet. Két óz érkezett az iszamós part felől, egyiküknek vérzett a háta. Biztos a viharban sérült meg, gondolta Matyi, ez a vihar mindenkiben mély nyomot hagy.

A lába még mindig remegett. Felállt a fatörzsről, kezébe vette a kódexet, és elindult vissza, a barlanghoz. Elhatározta, hogy visszateszi a résbe, mintha mi sem történt volna, hisz nem látta egy teremtett lélek sem, hogy elhozta onnét. Nem történt semmi, nem történt semmi, nyugi, mondogatta mentében. Félúton sem járt, amikor két szénégető társát pillantotta meg. A patakmederben jöttek felfelé, őt kajtatták, s amikor meglátták, hangos hóha-hó-val adtak jelt. Matyi nem félt, hisz az elmúlt órában a félelem és a rettegés minden fokozatát végig próbálta magán. Higgadtan belecsúszta a kódexet a reklámszatyorba, s indult, hogy levegye a közelemben lévő őzlábgomba szépen pettyezett kucsmáját.

(3.) A lakókocsikkal a tornádó szerencsére nem bánt el, az egyik legurult ugyan, de a vizesgödör töltése megállította. A boksák széthajigált fáit viszont az erdőből kellett apránként összegyűjtögetniük. Négy szénégető dolgozott a völgyben, Matyi, az édesapja, az édesapja testvére és Misi. Misi egy árva falubeli fiú volt, aki mindennél jobban szeretett dolgozni. Amellett, hogy csinálta mindazt, amit a többiek, még főzött, mosogatott, bevásárolt, és el nem múló szenvedéllyel domesztroszta a lakókocsikat. Mondogatták is neki, hogy olyan kórházzsag van mindenütt, amely kibírhatatlan, hagyja már a fenébe a fertőtlenítést. De minden hiába, neki a tisztaság volt a hobbija. Kemény nézésű fiú volt, s ha nem tetszett neki valami, azt mondta, B...m a picin kalapos Jézusát, kiontom a beleteket. De ezt nem gondolta komolyan, a légynek se tudott volna ártani. Esténként még arra is volt ideje és ere-

je, hogy fabaltákat farigcsáljon. Ezeket a szekercéket a lakókocsijában állította ki az ágya felett amolyan falvédőként. Hét osztály elvégzéséről volt bizonyítványa, de ez semmiben sem korlátozta. Szorgalma és kitartása, valamint ügyes keze miatt mindig volt munkája, sőt egyik helyről a másikra csábították. Azt sem titkolta, hogy Angliára gyűjt. Hogy lássam a világ legjobb nőjét, Kate hercegnőt, mondta csillogó szemmel, amikor megkérdezték tőle, miért éppen oda vágyik. Volt egy kismotorja, és mivel nem ivott alkoholt egyáltalán, mindig el lehetett szalajtani bárhová, ha a szükség úgy hozta. Egyszóval Misi valóságos kincs volt a völgyben.

Három teljes napba tellett, amíg visszaállt a rend, s ez alatt a három nap alatt Matyi szolgált némi meglepetéssel. Hát először is, nem kellett noszogatni, tette a dolgát, rakta, hozta, tette, vitte. Ebéd után pedig megkérdezte Misit, hogy segíthet-e neki a mosogatásban. B...m a picin kalapos Jézusát, felelte Misi, ne lábatlankodj itt nekem, mert kiontom a beled, indíts inkább gombászni. De Matyi nem ment. Azt mondta, úgysem talál semmit, ő nem bókászgat feleslegesen, itt több hasznát veszik. Na, az apja ekkor egymás után két sört is lehúzott. Csak nem érte valami baj a fiát, csak nem vágta fejbe valami lehasadt ág? Mintha az agyának esett volna gyengesége, zavartan és kifürkészhetetlenül mosolygott. Aztán egyszerre olyan udvarias lett mindenkivel, ami komoly aggodalomra adott okot. Parancsolsz?, kérdezte Misit, ha nem értett valamit, jó, legyen úgy, ahogy te akarod, kiskomám. Ilyen szavakat nem hallottam tőle soha, panaszkolta az apja, honnan szedhette vajon ezeket?

Matyi egész lényét összezavarta a kódex. Igaz, nem olvasott még bele, mert félt. Félt, hogy olyasfélét talál majd benne, amit azonnal teljesítenie kell. És ő időre vágyott, még egy kis nyugalmas időre a völgyben. Ha magára maradt, szavak, mondatfoszlányok visszhangoztak a fejében. Még hogy Budapestre? Dehogymegy ő oda! Megmondta a szomszéd fiú is kerek perec, hogy ott mindenki idegbeteg, és csak magával van elfoglalva. Anyázzák, szidják egymást mocskosabb szájjal, mint a falubeliek, majd bolond lesz odamenni. Jó neki itt az erdőben meg a faluban. Egy üde légáramlat kúszott le a hegyről, s kígyózva kavarta fel a megrekedt, szénporos levegőt. Matyi beleszippantott, lehunyta szemét, és olyan boldognak érezte magát, mint még soha. Könnybe lábadt a szeme. Nem is értette, hogy nem tűnt fel neki mindez eddig? Hogy nem jött rá, milyen mázlista? Hogy lesik a kedvét és mindent elnéznek neki. De miért is? Tényleg nem értette. Csak ellágyult a szíve és azt érezte, hogy mindezt vissza kell adnia valakinek. Szolgálni szeretett volna hirtelen mindezekért. Semmi másra nem vágyott, csak arra, hogy mások kedvében járjon, hogy megfeleljen másoknak. Milyen felszabadító érzés is az! Lapátolta a szénport, s észrevette, hogy egy porcelánfehér lepke száll a kormos kezére. Erről valamiért Vidróczki Janka nevű pesti szeretője jutott az eszébe, a tüzes cica. Elmosolyodott. Vicára gondolt, aztán arra, milyen is lehet vajon egy pesti nő. Mi van, ha tényleg kinyílik ott egy világ, mely éppoly rejtélyes és csábító, mint a kódex? Egy böngyölő csipett izzadó homlokába, Matyi rácsapott, észhez tért, aztán tovább dolgozott.

Szenet égetni a Mátrában cseppet sem könnyű mesterség. Legelőször is keresni kell a hegyek oldalbordái között egy sziklarepedések nélküli csinos kis völgyet. Csákánnyal, lapáttal keményre kell döngölni a földjét, aztán jöhet a boksahelyek kijelölése cölöpökkel. A cölöpökre madzagot kell kötni, és szép, szabályos körö-

ket rajzolni. Ja, igen, fontos, hogy legyen a völgyben egy jó mély vizesgödör, hogy ha valami meggyúl, kiolthassák. Nem tanítják ezt a mesterséget semmilyen iskolában, apáról fiúra száll. Jobban mondva átleszi a gyerek a szülőjétől a fogásokat. Egy szezon alatt hipp-hopp, játszva meg lehet tanulni.

Matyi is kitanulta. Amikor először jött a völgybe, éppen zsákoltak. A nagy szabályos fekete köralapok ott éktelenkedtek a gyönyörű gyapjas zöld völgyben. Úgy néztek ki, mintha három nagy és két kis ufo szállt volna le, s visszaindulásukkor felégették volna maguk alatt a talajt. Most a tornádó miatt újra kellett alapozni mind a két nagyboksát. Felhúzták az ölet, s a méteres cserfákat egymásra rakták. Az oldalához fahasábokat támasztottak, sátorosan, negyvenöt fokos szögben. Középen, alul, a boksa lábánál kivezető lyukat hagytak. Ide dugják majd be az olajos rongyokkal körbetekert hosszú rudat. Matyi még nem gyűjtött soha. Nem szerette, mert hasra kellett feküdni, bele a szénporba, és az égő rudat be kellett tolni a részbe, a boksa méhének kellős közepébe. Most én szeretnék gyűjtani, kiabálta Matyi a vizesgödör mellől, lehet? Misi nagyot nézett, B...m a picin kalapos Jézusát, mi történt teveled, beléd csapott a villám? Sőt még azt is felajánlotta Matyi, hogy ha majd ég a boksa, éjjel szívesen vigyázná. Miért vállalta mindezt? Talán azért, mert érezte, vagy inkább tudta, hogy ez lesz az utolsó égetése. Amikor bezsákolnak, szedi a sátorfáját, és meg sem áll Budapestig. Mit fog ott csinálni? Részletkérdés. Nem tudja. De azt igen, hogy el kell mennie innen, itt kell hagynia a gyapjas zöld völgyet, a patakot, a sóletfőzelékes ebédeket, a zseblámpás éjszakákat és a porcelánfehér lepkéket. És persze az apját, az anyját és Vicát. Új életet kell kezdenie. Nem véletlenül jött a helyükbe a tornádó. Nem véletlenül volt ott az a barlang. Nem véletlenül bújt a kőasztal alá. Mindez azért történt, hogy hátizsákjába tegye Vidróczki Marci kódexét, felkerelkedjen és szerencsét próbáljon Európában. Ahogy meg van írva.

